

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **Prager Fischhandel s.r.o.**, IČO 27620468
sídlem Jelení 2123/10, 251 01 Říčany
v zastoupení JUDr. Pavel Brach, LL.M., advokát
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j. KUPA-10196/2024-13,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru dopravních a správních agend, č.j. MUVM/032329/2024 AJ, ze dne 24. 4. 2024, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že dne

26. 10. 2023 v čase 16:10 hodin v obci Vysoké Mýto, na silnici č. I/35 u domu č.p. 386, v blízkosti křižovatky ul. Husova a Gen. Svatoně (GPS 49°56'49.593N 16°9'37.792E), ve směru jízdy na Hradec Králové, jako provozovatel vozidla reg. značky XXX nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když byla automatizovaným technickým prostředkem UNICAM/CAM19002236, používaným bez obsluhy, neznámému řidiči tohoto vozidla naměřena okamžitá rychlost jízdy 62 km/h, po odečtení možné odchylky +/- 3 km/h výsledná rychlost 59 km/h, čímž tento neznámý řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h o 9 km/h. Neznámý řidič tohoto vozidla se dopustil porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, zatímco provozovatel vozidla se dopustil přestupku dle ust. § 125f odst. 1 tohoto zákona, a to pro porušení ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona.
2. Žalobce považuje předmětná správní rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná, což dále rozvádí v několika explicitně vymezených žalobních bodech. V rámci prvního žalobního bodu stojí námitka nenaplnění typových znaků skutkové podstaty daného přestupku. V podstatě je polemizováno nad naplněním materiální stránky (znaku) daného přestupku, když „...*nejdou zjevné závěry prokazující konkrétní okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán.*“ Žalobce tak namítá nezjevnost myšlenkového procesu správních orgánů o naplnění znaku protiprávnosti u daného přestupku. Žalobce také poukazuje na "bagatelnost" skutku překročení rychlosti, a to slovy: „...*se jednalo pouze o překročení nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h o 9 km/h.*“ V dalším bodě žalobce argumentuje nedostatečným a nespolehlivým prokázáním daného skutku, tj. samotného překročení rychlosti, komplexní sadou důkazů. Třetí a nejobsáhlejší žalobní bod se věnuje domnělému zkrácení práva žalobce k nahlížení do spisu a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém právním názoru vysloveném v žalovaném rozhodnutí, na které se plně odkázal. *In concreto* se žalovaný vyjádřil k podstatě a smyslu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla tak, jak je koncipována v zákoně o silničním provozu (č. 361/2000 Sb.). K námitce porušení procesních práv žalobce pak žalovaný uvedl, že žalobce nebyl být krácen na svých právech.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „*úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány*

veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní

námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
9. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné podotknout, že správní orgány jako orgány moci výkonné mají za úkol vykonávat právo, kdežto soudní moci přísluší právo nalézat. Tato skutečnost je aplikačně zásadní, protože mnoho zákonných norem může být užíváno, avšak kauzálně nevhodným způsobem. Soudní moc slouží mj. k hledání správného účelu a významu práva, resp. zákonných norem, čímž právo kauzálně precizuje.
10. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

11. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. V inkriminovaný den bylo v uvedeném místě zjištěno motorové vozidlo výše uvedené registrační značky, jehož řidič (neznámý řidič) překročil v obci Vysoké Mýto nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 9 km/h. Žalobce je provozovatelem vozidla tak, jak provozovatele vozidla vymezují zvláštní právní předpisy, zejména zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nebo zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Naopak v dalších skutečnostech se názory žalobce i žalovaného rozcházejí, načež se jimi soud bude nadále zaobírat.
12. Co se týče otázky (ne)naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f zákona o silničním provozu, tak k této problematice do dnešní doby existuje poměrně bohatá soudní judikatura, zejména pak vzešlá od NSS, ale i ÚS (srov. usnesení NSS ze dne 24. 10. 2024, č.j. 5 As 24/2024–50, bod 24; nález ÚS ze dne 16. 05. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Po přezkoumání předmětné žaloby, jakož i žalovaného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak musí krajský soud dojít nutně k závěru, že se jedná o rozhodnutí zákonná a plně přezkoumatelná, a to jak po stránce právní, tak i skutkové. V tomto bodě se krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které obsahuje dostatečně vyčerpávající vysvětlení naplnění všech znaků skutkové podstaty daného přestupku v této konkrétní věci. Jenom pro upřesnění krajský soud uvádí, že chráněným objektem je veřejný zájem na zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, nakolik se jedná o dopravní přestupek. Daná skutková podstata přestupku provozovatele vozidla vyžaduje zvláštní subjekt, a to provozovatele vozidla, kterého blíže vymezuje ust. § 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Jelikož se v případě přestupku provozovatele vozidla jedná o objektivní odpovědnost, tj. odpovědnost za následek, tak se nezkoumá zavinění (subjektivní stránka přestupku). Objektivní stránka sestávající z protiprávního jednání, následku a jejich příčinné souvislosti je také v dané věci naplněna, když za protiprávní jednání lze považovat porušení ust. § 10 odst. 3 daného zákona, a to v návaznosti na porušení povinnosti neznámým řidičem vycházející z ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Těmito otázkám se správní orgány věnovaly v dostatečné míře, proto krajský soud odkazuje na podrobné odůvodnění obsažené v žalovaném rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
13. Krajský soud se neztotožňuje se žalobcem v tom, že nedošlo ke spolehlivému prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti na základě „komplexní sady důkazů“. Jak plyne z předloženého správního spisu, tak k dosáhnutí účelu daného přestupkového řízení měl správní orgán I. stupně veškeré potřebné poklady, které se staly nosnými důkazy v dané věci. Především se jednalo o fotodokumentaci daného přestupku pořízenou automatizovaným technickým prostředkem (dále jen „ATP“, někdy laicky označován jako „radar“), ale i jednotlivě učiněnými procesními úkony, které zavedly možnost k vyvození objektivní odpovědnosti po provozovateli vozidla (typ. výzva k uhrazení určené částky, která byla žalobci doručena dne 27. 10. 2023 do jeho datové schránky). Všechny další podklady, které osvědčují řádnost ATP či legitimnost měření rychlosti v daném úseku nikterak nevybočují ze zákonných mantinelů dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu vymezených právním řádem ČR.
14. Krajský soud také přezkoumal procesní stránku uskutečněného přestupkového řízení, a to v mezích žalobních bodů, protože v opačném případě by překračoval rámec svého oprávnění, když dospěl k následujícím závěrům. Obecně nutno konstatovat, že provedené správní řízení o daném přestupku bylo uskutečněno zákonně a je plně přezkoumatelné, když

má mj. oporu ve správním spisu. Nejzásadnější spornou otázkou bylo porušení žalobcova práva na nahlížení do spisu, jakož i možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

15. Podle ust. § 38 odst. 1 správního řádu platí: „*Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.*“
16. Podle ust. § 38 odst. 4 správního řádu: „*S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výtisky a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*“
17. Právo nahlížet do spisu je základním procesním právem účastníka správního řízení, obzvláště řízení přestupkového, které se řadí pod pojem trestního obvinění ve smyslu judikatury ESLP (Evropského soudu pro lidská práva) a v širších souvislostech pod právo na spravedlivý proces (srov. rozsudek ESLP ze dne 8. 6. 1976 ve věci Engel proti Nizozemsku, stížnost č. 5100/71. Právní úprava obsažená ve správním řádu explicitně neuvádí formu, kterou by mohlo být toto právo realizováno. Jak uvádí žalobce i žalovaný, tak existuje ustálená judikatura správních soudů, která se dané problematice věnovala. Žalobce však tuto judikaturu označuje za „zastaralou“ či až „obsoletní“ ba dokonce už „překonanou“, když měla zavést a držet stav toho, že nahlížení do spisu předpokládá fyzickou přítomnost u správního orgánu, proto i výkon tohoto práva vyžaduje dostavit se ke správnímu orgánu. Spor se proto neváže k obecnému pojmání práva nahlížení do spisu, neboť sám žalobce připouští, že měl možnost dostavit se osobně (fyzicky) ke správnímu orgánu tak, jak o tom byl správním orgánem I. stupně i vyrozuměn. Naopak spor se vede v otázce tzv. distančního nahlížení do spisu. Žalobce se tak za využití různých metod právní interpretace domnívá, že je třeba dané ustanovení vykládat a ke zmíněnému právu přistupovat extenzivněji tak, že distanční možnost nahlédnutí do spisu je přípustná.
18. Ze žalovaného rozhodnutí, stejně jako obsahu žaloby, vyplývá, že „*V souladu s dosavadní judikaturou lze proto dospět k závěru, že ze správního řádu nevyplývá právo osoby oprávněné k nahlížení do spisu požadovat, aby jí správní orgán zaslal pořízenou kopii poštou nebo elektronicky.*“ Toto vyjádření považuje krajský soud za nesprávné, a to hned z několika důvodů. Jednak stojí opřeno o dosavadní judikaturu, k čemuž je nutno uvést, že v ČR neplatí právní systém *common law* (anglo-americký právní systém), ve kterém je judikatura považována za přímý pramen práva. V tomto systému tak může dojít k odchýlení se od dosavadní judikatury pouze změnou toho, kdo jí vytváří, tj. soudní mocí. V ČR je judikatura považována jen za podpůrný pramen práva, na který se však váže zásada právní jistoty a legitimního očekávání. Ve skutkově shodných nebo podobných případech tak musejí orgány vykonávající právo dbát dodržování těchto zmíněných zásad, když jsou však výlučně vázány zákonem. **Úsudek toho, že ze správního řádu nevyplývá právo účastníka řízení k tomu, aby požadoval zaslání pořízené kopie (prostřednictvím pošty nebo elektronicky) spisového materiálu, který se jej týká, nemá sám o sobě oporu ve výkladu zákona.** V této souvislosti je nutno žalobci přisvědčit, že správní řád neupravuje formu nahlížení do spisu, proto je třeba hledat východiska v jiných ustanoveních (obecnějších), jakož i v dostupné judikatuře a případně právní doktríně.
19. Jak příhodně poukázal žalobce, tak je třeba hledět zásady dobré víry a ochrany oprávněných zájmů dotčených osob (ust. § 2 odst. 3 správního řádu), jakož i ust. § 4 odst. 1 správního řádu, které zní: „*Veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle*

možností jim vycházet vstříc.“ Zásada veřejné správy jako služby veřejnosti je dále rozvedena v dalších odstavcích ust. § 4 správního řádu, když je završena odst. 4: „*Správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.*“ V dané věci je nepochybné, že správní orgán umožnil dotčené osobě (provozovateli vozidla) uplatňovat její práva a oprávněné zájmy, když na této možnosti nebyla dotčená osoba krácena.

20. V závislosti na žalovaném rozhodnutí stojí uvedeno, že závěry soudní judikatury lze stále považovat za aktuální, neboť od jejich vydání nedošlo ke změně právní úpravy ani k zásadní změně společenských poměrů. Aktuálnost stávající judikatury opředenou o absenci změn právní úpravy (novelizaci) v daných otázkách je třeba přisvědčit, čemuž odpovídá i vyjádření Veřejného ochránce práva (dále jen „*ombudsmana*“), který se v dané věci žalobci vyjadřoval k možnosti distanční formy nahlížení do spisu. Z připojeného stanoviska ombudsmana ze dne 30. 10. 2024, č.j. KVOP-42601/2024: „*Jak jsem již uvedl v předchozím dopisu, dlouhodobě se snažím o změnu stávající praxe. Ta však má oporu v judikatuře a ve stanovisku poradního sboru Ministerstva vnitra.*“ Na druhou stranu **aktuálnost stávající judikatury už není toliko přesvědčivá vůči (zásadním) změnám společenských poměrů**, neboť rozvoj informačních a komunikačních technologií v posledních letech je sám o sobě důkazem opaku. Rozšíření datových schránek doznalo v posledních letech kvantitativního i kvalitativního rozměru, na což poukazuje i sám žalobce, ale lze mít za objektivně dané i např. zřízením Digitálně informační agentury jako ústředního správního úřadu.
21. Jak sám žalobce odkázal na citovaná ustanovení základních zásad ovládajících správní řízení, včetně toho přestupkového, tak i s přihlédnutím k jím vzpomenutým rozsudkům KS v Praze ze dne 28. 3. 2013, č.j. 45 Af 15/2012-29, či zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2016, č.j. 59 Af 6/2015-90, tak smyslem může být dodržet zásadu veřejné správy jako služby veřejnosti, ale i dalších zásad správního řízení nacházejících své místo v textu správního řádu.
22. Podle názoru krajského soudu skutečně není možné v dnešní době přehlížet vysokou informační úroveň společnosti, která prozaňuje i do oblastí veřejné správy či justice, která se mj. váže k elektronickým (distančním) formám komunikace. Je pravdou, že postuláty a premisy přijaté před více jak dekádou se mohou vzhledem k dnešním poměrům jevit jako přežitě a neaktuální. Esenciální podstata daného problému, který vznikl mezi žalobcem a žalovaným se však nese v jiné rovině. Nejen s ohledem na principy dobré veřejné správy, na které poukazuje Rada Evropy a ESLP, **nelze generálně odmítnout možnost zaslání kopií částí spisového materiálu oprávněným osobám elektronickou cestou**, a to právě za využití datových zpráv do datových schránek. Na druhou stranu je třeba neustále setrvat na předpokladu, že správní řízení (o přestupku) se nevedou tak, aby se účastník řízení vůbec nemusel dostavit k příslušnému správnímu orgánu jako orgánu veřejné moci, neboť takový závěr by odporoval jiným aspektům práva na spravedlivý proces, jakož i jiným zásadám správního řízení, zejména toho přestupkového. Krajský soud tak dochází k závěru, že pojmát právo k nahlížení do spisu tak, že je za všech okolností realizovatelné v distanční (elektronické) formě se přičí smyslu pozitivní právní úpravy. **Na druhou stranu zákon dozajista nevyklučuje možnost toho, aby správní orgán na základě individuální žádosti poskytl vybrané části spisového materiálu oprávněné osobě (účastníku řízení), zejména cestou datových zpráv do datových schránek.** Požadavek na zaslání jen určitých (klíčových) částí spisového materiálu je zcela přijatelný, legitimní a ospravedlnitelný. Žalobce k tomu sám nabízí dostupnou judikaturu (str. 7 žaloby), když se má jednat o rozsudek KS v Praze ze dne 28. 3. 2013, č.j. 45 Af 15/2012-29, či rozsudek KS v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 27. 1. 2016, č.j. 59 Af 6/2015-90. Naopak by bylo zcela absurdní, aby se takový

požadavek vztahoval na poskytování kompletního spisového materiálu, který může v různých případech nabývat značného obsahu (až stovek listů spisu). Jak patrně i z uvedené judikatury vzpomenuté žalobcem, tak poskytnutí účastníkovi řízení (dotčené osobě) části spisu prostřednictvím prostředků umožňujících dálkovou komunikaci (elektronicky) je v konkrétních a individuálních případech přijatelné a realizovatelné. Krajský soud opět zdůrazňuje, že se musí jednat o individualizované okolnosti konkrétního případu a žádost o zaslání spisu by se měla týkat jen konkrétních části spisového materiálu, nikoliv celku.

23. V daném případě však správní spis vedený správním orgánem I. stupně obsahuje podle obsahu spisu 17 dokumentů, což fakticky činí 40 listů papíru. V době první žádosti o poskytnutí spisu činil obsah spisu 12 listů, přičemž požadoval-li žalobce elektronické zaslání „*spisové dokumentace ohledně projednávaného skutku*“, tak na takové žádosti nebylo nic nelegitimního a správní orgán mohl takové žádosti vyhovět. Bez dalšího to však neznamená, že by odmítnutím splnění opakované žádosti ze strany správního orgánu I. stupně došlo ke krácení práv žalobce v daném řízení. Správní řízení o přestupku provozovatele vozidla je svým způsobem jednodušší, a to pro zjednodušené podmínky vyvozování objektivní odpovědnosti. Vedle toho bez dalšího neplatí závěr žalovaného o tom, že „...v řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se ústní jednání nenařídí.“ (str. 15 žalovaného rozhodnutí, shodně i ve vyjádření žalovaného). Z povahy daného přestupku vázícího se k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla s přihlédnutím k ust. § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, se ústní jednání skutečně naříditi nemusí, ale pokud si obviněný (účastník řízení) přeje, resp. na tom trvá, tak je správní orgán povinen ústní jednání naříditi, ale i je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného či zjištění stavu věci. V dané věci však žalobce takový požadavek vůči správnímu orgánu I. stupně nevznese, což má soud ověřeno z předloženého spisu. Námitka žalobce o tom, že „...nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce...“ (str. 6 žaloby) je tak lichá.
24. Žalobce argumentuje tím, že právu jednotlivce k nahlížení do spisu (ust. § 38 správního řádu), včetně pořizování kopií, odpovídá povinnost správního orgánu. Správní orgány musejí umožnit realizaci zmíněného práva, což v daném případě bylo naplněno. Žalobce se však mylí v tom, že správní orgány musejí vždy žádostem, které se vztahují ke specifickým formám uvedeného práva, vyhovět, když i správní řád předpokládá možnost toho, že jim správní orgán nevyhoví (ust. § 38 odst. 5 správního řádu). Správní orgán tak má povinnost umožnit účastníkovi řízení realizovat jeho právo nahlížet do spisu a pořizovat z něho kopie, ale už nemá povinnost vyhovět každé žádosti takového účastníka vázící se k tomuto právu. Vždy musí docházet k tomu, aby procesní práva dotčených osob byla chápána v materiální rovině, když musí dojít k možnosti jejich skutečného uplatnění, a nikoliv pouze k formálnímu naplnění jejich deklarace (viz. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2011, č.j. 1 As 27/2011-81). Neustále k tomu platí, že správní orgán má vycházet z okolností daného případu, ale musí i respektovat smysl a účel celého aplikovaného právního předpisu, což má vést k rozhodnutí při zabezpečení zamýšleného účelu a dosažení předsevzatého cíle (jak plyne z bodu 23 nálezu ÚS ze dne 05. 12. 2012, sp. zn. IV. ÚS 444/11). Takové premisy byly v daném řízení zachovány, když správní orgán I. stupně zachoval možnost obviněného nahlédnout do spisu a případně požádat o nařízení ústního jednání, zejména byl-li obviněný (provozovatel vozidla) zastoupen právním zástupcem už v době podání odporu.
25. Krajský soud si z předložené spisové dokumentace správního orgánu I. stupně ověřil, že žalobce žádal o zaslání spisové dokumentace v elektronické podobě podáním, které bylo

doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 30. 3. 2024. Obsah listů spisu činil zmíněných 12 listů. Správní orgán reagoval tak, že vydal oznámení o ukončení dokazování a seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, což bylo žalobci doručeno dne 4. 4. 2024. V tomto dokumentu se správní orgán I. stupně vypořádal s žádostí žalobce o zaslání spisové dokumentace. Dne 8. 4. 2024 byla správnímu orgánu I. stupně doručena opakovaná žádost o zaslání spisové dokumentace v elektronické podobě, přičemž v této žádosti se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce obšírně věnuje možným důvodům nevyhovění předchozí žádosti, jakož i výkladu právních norem a judikatury.

26. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto i z žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, vyplývá, že dne 4. 4. 2024 žalobce převzal dokument nazvaný "Oznámení o ukončení dokazování", kterou byl vyrozuměn o tom, že má možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů, tj. do 10. 4. 2024. Na šesté straně rozhodnutí správního orgánu I. stupně stojí uvedeno, že „...na základě provedeného dokazování, má správní orgán bezpochyby za prokázané...“. K tomu se žalobce vyjádřil jen toliko, že správnímu orgánu zaslal sdělení s opakovanou žádostí o zaslání spisové dokumentace, čímž se zabýval pouze rozpornou otázkou týkající se realizovatelné formy práva nahlížet do spisu, čímž zcela pominul vyjádření se k věcné a další procesní rovině uskutečněného řízení.
27. Krajský soud tak uzavírá, že žalobce nebyl krácen na svém právu nahlížení do spisu a nebyla mu odepřena možnost věcného vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobce byl poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že své právo vyjádřit se může realizovat v 10denní lhůtě ode dne doručení takového vyrozumění. Žalobce tak měl zachováno právo nahlížet do spisu, který se ho týká, byť formou, se kterou nesouhlasil. Nedošlo tak k porušení základních práv žalobce, a to konkrétně garantovaných v čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nicméně poukaz žalovaného na to, že k porušení těchto práv nedošlo kvůli tomu, že se jedná o přestupek, a nikoliv trestný čin je nesprávný (str. 15 žaloby). K pojmání trestního obvinění se ve smyslu judikatury ESLP musí přistupovat extenzivně tak, že zahrnuje trestné činy, ale i přestupky, tj. oblast správního trestání (srov. rozsudek VS ESLP ze dne 10. 02. 2009 ve věci Zolotukhin proti Rusku, stížnost č. 14939/03).
28. Z důvodu toho, že žaloba nebyla důvodná, tak musel krajský soud postupovat tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. žalobu zamítnout pro její nedůvodnost (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. října 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce